

CONSELL DE MINISTRES

El matalàs pancarta us desitja bones festes

La ironia s'estila i hi ha uns quants tions a terra per si algú vol deixar algun regal per a la policia

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“Si ets polític i vols guanyar-te els vots dels caçadors no pots anar en contra de la caça”. Afiar l'orella just abans de començar una manifestació rarament et decep. Sempre enganxes perles, reflexions afinades. L'autor d'aquesta fa tota la pinta de vell revolucionari, que és l'espècie amb la qual m'agrada més fixar-me sempre que hi ha una jornada de protesta. Es diu Carlos, i li agradava molt veure els toros a la tele del bar fins que es va adonar que matar el toro amb el punxó no era una acció precisament agradable: “Va arribar un moment en què el que més desitjava era que el toro tombés el cavall i el de la punxa se la clavés a ell mateix”. Deu ser per les hores que són, amb prou feines les vuit del matí, però l'esperit metafòric ja carbura a tot drap.

Ala plaça Urquinaona es van trobant els membres de la columna 1 d'Octubre dels CDR, que baixarà per Via Laietana fins que li barrin el pas. La gran majoria dels presents són joves. El Sebas es troba amb un amic seu i comenten la jugada: “Si això es fa avorrit, anirem cap a una altra banda”. D'evitar que no sigui avorrit se n'encarreguen persones com el Francesc, que entona *Què volen aquesta gent?* amb la guitarra fent-se-la seva, esclara: “Què cony volen aquesta gent que truquen de matinada”. És artesà de professió i quan va començar el Procés li va agafar per aprendre a tocar la guitarra amb tutorials de YouTube. El seu repertori inclou Eric Clapton i Leonard Cohen –“els de la meva ge-

neració”–, però també *L'estaca i Bella ciao*: “És important cantar. Un poble que canta no mor mai”.

El cordó policial que hi ha davant del Palau del Cinema –està tancat però serà sempre el Palau del Cinema– impedeix la marxa durant una estona. La porció de temps ideal per increpar el reporter d'*El programa d'Ana Rosa*, els dos d'*Intereconomía* i el d'*OK Diario*. No en falta cap. Tots a primera fila i amb connexions en directe. El bon reguitzell d'insults que reben no sembla la millor recepta. També hi ha una senyora amb un pal d'escombra que sosté una bandera espanyola de l'any de la picor. Pels disbarats que diu es veu d'una

hora lluny que no hi és tota. Però els joves li fan tot el cas del món i l'estona va passant.

“Jo vaig córrer davant dels grisos” és una frase que s'acostuma a sentir en dies així. I acostuma a ser un retret. Aquest cop prové del Vicente, que es defineix com a republicà i d'esquerres i porta un llacet lila a la solapa però increpa els joves manifestants: “Si no els dones la raó de seguida et diuen feixista!”, protesta. Assegut al graó d'un bar hi ha un sensesostre que llegeix un diari d'ahir que acaba de trobar dins la paperera de la cantonada. ¿No era el Gato Pérez el que cantava allò d'“Eres como el periódico de ayer, que nadie quiere ya leer”?

Manifestants aixecant les mans davant d'una fila d'agents antidisturbis dels Mossos al Paral·lel de Barcelona.

FRANCESC MELCION

Des del cordó del carrer Fusteria, en un dels laterals de Correus, es veu la Llotja de Mar, l'indret de la discòrdia. Al passeig Colom no hi ha ningú més que policies i la *Cara de Barcelona* de Lichtenstein contempla l'escena. Està tot tallat i és un bon exercici anar esquivant els policies i trobant els carrers per on poder transitar. Així deambules una estona pel fascinant barri que envolta a banda i banda la part baixa de la Rambla. M'acosto a la columna Ingovernables, que està a l'extrem del Paral·lel. Hi ha restes de pintura i oueres a terra. Hi ha hagut una mica de sidral. Una senyora llança un discurs demolidor als mossos: “És molt pitjor no tenir on viure ni saber què donaràs per menjar als teus fills que no pas les pilotes de goma que em pugueu llançar vosaltres”.

L'aeroport ja té nom nou

Sobre el remolc d'una grua hi ha un grupet de nois joveníssims, amb prou feines tenen quinze anys. Uns que són una mica més grandets tenen preparat el seu matalàs pancarta: “CDR us desitja bones festes”. La ironia s'estila, encara sort, i veig uns quants tions a terra per si es dignen a deixar algun regal per a la policia. Em quedo tranquil quan em trobo el gran Pere Cuadrado, que ja voreja la vuitantena, irreductible de totes les reivindicacions polítiques i ciutadanes des de temps immemorials. Els últims cops l'havia vist un pèl atrotinat: “Com vas de salut?” “Perfecte, però si encara no tinc ni els divuit!”

A Drassanes, amb el Museu Marítim, unes bengales fan plorar els ulls i uns petards fan saltar els tímpanes. Diuen que els carrers seran sempre seus i la policia els estova una mica. A hores d'ara ningú sap si el toro farà caure el cavall. De moment, pel que pugui passar, l'aeroport ja té nom nou. —